

Любовні листи до серійного вбивці

КУПИТИ

Ханні завжди подобалися погані хлопці, але чи готова вона бути із чоловіком, якого підозрюють у серії вбивств?

Коли Вільяма Томпсона, харизматичного адвоката, заарештовують за вбивства чотирьох жінок, Ханна починає писати йому листи. Так вона намагається виплеснути злість, розчарування і заповнити порожнечу у своєму житті. Однак листування швидко перетворюється на щось глибше. Інтерес Ханни до судової справи переходить від цікавості до одержимості й не залишає місця ні для чого іншого. Й ось вона вже їде до суду, знайомиться з такими сами-ми зацікавленими справою жінками й, зрештою, стає першою, до кого Вільям приходять після того, як суд виправдовує його.

Молоді люди живуть разом, занурюючись у нове життя. Вона — наречена. Він — чоловік, якого виправдали. Проте, якщо Вільям не винний, чому Ханна не може позбутися відчуття, що небезпека ще попереду?

Усім, хто колись
почувався непотрібним

1

Невідоме місце

Я не планувала закохуватися в людину, яку звинувачують у серійних вбивствах. А проте мої зап'ястя та щиколотки прив'язані до стільця, і звинувачувати в цьому я можу тільки себе.

Я сиджу в безликій кімнаті з білими стінами, люмінесцентним освітленням і підлогою, вкритою сірим килимом у геометричних візерунках. Напроти мене вікно, через яке видно, що надворі досі день і що кімната ця розташована вище за перший поверх, але жодних підказок, де саме я перебуваю, виявити не вдається. Я намагаюся вирватися, і мотузки боляче натирають шкіру. Мій сечовий міхур такий переповнений, що я ледве стримуюся. Якби знала, що мене викрадуть, сходила б до туалету заздалегідь.

— Агов?! — кричу я.

Та, здається, ніхто не почує, бо мій рот не зав'язаний, а мене сюди привіз не дурень. Підозри підтверджуються: ніхто не приходить.

— Будь ласка, мені треба в туалет! — вигукую я.

Мовчання у відповідь хвилює мене найбільше. Я не така вже й налякана, як повинна б бути, хоча все-таки налякана, і це мене заспокоює. Я завжди ціную момент, коли відчуваю саме те, що й треба в певній ситуації — наприклад, коли дістаю пиріг з духовки й він на вигляд такий, як на фото з рецепта.

Та за страхом ховається беззаперечне захоплення. Якби я хотіла бути до себе добрішою, то назвала б це адреналіновим викидом, який потрібен мені для того, щоб вижити; от тільки я не впевнена, що заслуговую на доброту. І навіть якщо я боюся, то є щось захопливе в тому, щоб бути

прив'язаною до стільця, наче у сцені з якогось фільму. І жодних сумнівів нема, хто є головним героєм цього сюжету.

Я хвилююся через те, що, коли моє тіло знайдуть, люди вирішать, що я не гідна жалоби. Ось у чому полягає пастка мучеництва в соціальних мережах. Спершу вони оплакують твою смерть, а потім рахують усі причини, з яких ти на цю смерть заслуговувала.

Я хочу вважати себе хорошою людиною. Ходжу на кожні вибори, дбаю про довкілля. На моєму ноуті є наліпка “Black Lives Matter”, постійно доначу різним спільнотам, якщо трапляється якась масштабна трагедія.

Та всі ці мої чесноти легко будуть переважені великим гріхом, що я вчинила, закохавшись у чоловіка, якого звинувачують у серійних вбивствах.

«Тільки не кажи мені, що ти цього не хотіла, — сказала б Меган, якби побачила мене зараз. — Ніхто ніколи не зробить того, що ти зробила, якщо тільки людині не здається, що бути зв'язаною та опинитися за волосинку від смерті — це хоча б трохи збуджує».

Не сказати, щоб Меган помилялася... Нічого приємного в передчутті смерті я не бачу, але фантазії про те, як за мною побиватимуться, приносять мені задоволення. Я хочу, щоб моє ім'я пам'ятали, на відміну від орд інших жінок, яких спершу жорстоко вбили, а потім забули. Щонайменше мені б хотілося, щоб у пам'ять про мене записали подкаст.

Я чую звуки за дверима.

— Будь ласка! Допоможіть! — кричу я.

Попри всю критичність ситуації, я досі не вірю, що моя смерть неминуча. Який це буде світ, якщо в ньому не стане мене?

Занадто пізно усвідомлюю, що ці звуки видає не потенційний рятувальник; натомість чую знайомі кроки чоловіка, який мене сюди й привів. Я знову напружуюся, намагаючись розірвати мотузки, але марно.

Тоді я глибоко вдихаю і готуюся померти.

До того, як закохатися в серійного вбивцю, я працювала комунікаційницею в неприбутковій організації. На цю роботу мене взяли після довгих місяців пошуків по закінченні бакалаврату. Випустилася я під час рецесії, і раптом виявилось, що всі обіцянки, які мені давали, не варті абсолютно нічого. «Ти зможеш всього досягти» поступово перетворилося на пропозиції батьків подати заявку на роботу в «Таргеті» або «Старбаксі», що я зрештою і зробила. Проте мені й там відмовили — через брак досвіду в роздрібній торгівлі. Нікого не цікавили дві мої спеціальності з англійської мови та політології, а також друга іноземна німецька мова. Усім потрібна була людина, здатна писати код.

У таких умовах пропозиція роботи від некомерційної організації в Міннеаполісі була просто подарунком з небес. Завдяки цій роботі я змогла нарешті переселитися з будинку батьків у передмісті та жити псевдодорослим життям, як я завжди й мріяла. Я розраховувала, що зможу протриматися на цій посаді кілька років, а тоді почати розвивати кар'єру, аж поки не отримаю роботу, про яку мріяла.

Рекомендована література

Вісім ідеальних убивств

Убивство на полі для гольфу

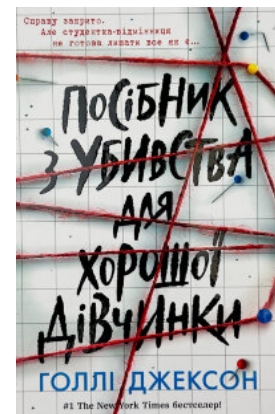

Двір шипів і троянд

Смерть на Нілі

Бріджертони.
Пропозиція
джентльмена

Посібник з убивства
для хорошої дівчинки.
Книга 1

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ